

Bouwreis Tanzania 2020 dag 9-12

Dag 9

Bij het ontbijt wordt overlegd wat we vandaag gaan doen. Martin wil met father Erasto en ons de bergen in waar we gaan kijken voor een nieuwe bouwlocatie. Ik dacht dat we alles wel gezien hadden, maar hier is de armoede nog groter dan we tot nu toe hebben gezien. In deze omgeving zijn al verschillende huizen gebouwd door de stichting. Het is een moeilijk begaanbaar gebied omdat de wegen erg slecht en vaak steil zijn. We komen aan bij een man waarvan de vrouw met zijn twee kinderen is vertrokken. Hij woont samen met zijn vader in een hutje wat van ellende uit elkaar valt. Vader is op het land aan het werk, maar wordt er even bijgehaald. Ik heb echt te doen met deze twee mannen. Zij krijgen een huis toegewezen. Omdat zij onmogelijk kunnen zorgen voor eten voor de bouwvakkers, omdat zij zelf al niet te eten hebben wordt het eten t.z.t. geleverd door de de stichting. De zoon moet dan wel zelf het eten bereiden. Achter de hut van deze mannen staat nog een slechte hut van een grote familie. Ook voor hen gaat gebouwd worden. Dit zijn allebei Moslimfamilies. Father Erasto is een katholieke man, maar hij kijkt echt naar de armste van de armste. Hierbij maakt hij geen verschil in het geloof wat de mensen hebben.

Verderop komen we op een plek waar drie hele slechte hutten bij elkaar staan. Martin gaat in Juli met een groep van 9 meiden in de leeftijd van 18, 19, 20 en twee begeleiders naar

Tanzania. Hij besluit ter plekke dat dit een mooi project is voor deze groep. In juli worden deze drie families voorzien van een stenen huis.

Dit is de inrichting van een hutje waar ze koken en moeten zitten als het regent

Dag 10

Eerst naar de markt om te kijken of we wat data kunnen scoren. Internet heeft er even uit gelegen. Het valt niet mee, dus we vertrekken zonder data naar onze nieuw bouwplek. Het visje op de markt slaan we ook over. Niemand van ons is ziek geworden en dat zou na het eten van deze vis bedekt met vliegen waarschijnlijk anders zijn.

De fundering zou klaar zijn, maar daar aangekomen moet deze nog fundering worden uitgegraven.

We helpen met de lava stenen wat dichterbij de bouwplek te brengen, maar na een tijdje houden wij het voor gezien. Het echte sjuwwerk moet worden gedaan door de bouwvakkers, helpers en de mensen zelf.

We bezoeken nog wat families waaronder een gezin waarvan de bibi (oma) ziek en bedlegerig is. Ik denk dat ze niet lang meer te leven heeft, maar dat dacht Martin vorig jaar ook al, dus... Bibi vraagt of ik bij haar op bed kom zitten en ze blijft me vasthouden. Uiteindelijk ben ik blij dat ik weer buiten sta aangezien de lucht daar binnen niet te harden is. Voor de eerste keer pak ik heel bewust bij het busje mijn desinfecterende handgel om even mijn handen en armen te ontsmetten. De geur blijft nog even in mijn neus hangen, maar ook dit hoort erbij.

Na de lunch gaan we naar de Simbafarm. Het is een eindje rijden. Ik dacht hier zeker boer Wim van Boer zoekt vrouw te ontmoeten, maar helaas het is een ander Simbafarm. Ik zal nog even moeten wachten op Boer zoekt vrouw, maar uitzending gemist wacht op mij. Op de weg erheen hebben we een groot uitzicht over de velden. Heel mooi. Het contrast op het Simbafarm met waar wij verblijven is enorm groot. Hier staan een heel aantal tractoren en landbouwmachines die we in Sanya Juu niet zien. Daar wordt alles met de hand gedaan.

Dag 11

Deze ochtend laden we een bed in ons busje wat door de timmerlui bij de pastorie is gemaakt. We vertrekken naar de twee broers om het beloofde bed daar af te geven en in elkaar te zetten. Ze zijn allebei aan het werk op het land, maar komen direct aangelopen wanneer zij ons zien. Een van de broers geeft ons geen hand, maar steekt zijn arm naar voren. Hij zegt tegen de chauffeur dat hij ons geen hand wil geven aangezien hij deze te vies vindt. Heel bescheiden mannen, maar hun dankbaarheid is groot. Ik vermoed dat het plastic wat om het matras zit er eerst af moet slijten voordat ze het in gebruik gaan nemen zoals het hoort. Dat wordt dus voorlopig nog even zweten.

Wij moeten met ze op de foto.

Op de terugweg naar de pastorie zien we heel veel kinderen op het land aan het werk. Leonard verteld dat dit een onderdeel van de lessen van school is. De kinderen leren hoe zij het land moeten bewerken om te kunnen zaaien. Ook in het zaaien krijgen zij les. Een aantal kinderen hebben hun hele leven volgens mij niks anders gezien, maar deze lessen horen bij het onderwijs wat hier wordt gegeven.

We lunchen op de pastorie. Eigenlijk zouden we vanmiddag naar onze nieuwe bouwplek gaan om cement te gaan sjouwen in emmers om mee de fundering te storten, maar het is zo warm dat we deze keer besluiten om niet te gaan. De bouwplek is op een open stuk land en is voor ons op het heetst van de dag niet te doen. De luchtvochtigheid is heel hoog waardoor het erg benauwd is. Wat dat betreft lijkt het op zomer in Nederland, maar dat is dan ook de enige overeenkomst.

Dus... even een rustmoment, wat ook zeer welkom is. Met een boek op de veranda is het net uit te houden. Er is net een kind voorbij gekomen die een koekje kreeg van Gerrit. Binnen 5 minuten staan er een stuk of wat kinderen bij ome Gerrit te dreutelen totdat ook zij een koekje hebben gehad.

Op tijd een glas water en wat later in de middag een heerlijke koele Kilimanjaro. Alsof er een engeltje...

Vanavond op tijd erin. Morgenochtend staat de wekker op 4u. Om 4:30u zullen we vertrekken voor een safari in Tarangire. Ik ben benieuwd wat we allemaal te zien gaan krijgen.

Dag 12

De dag is vroeg begonnen. Om 4u zit iedereen aan het ontbijt. Father Gabriel is gisterenavond terug gekomen omdat hij door ons was uitgenodigd om mee te gaan op safari. Hij heeft toestemming gehad van de parochie waar hij nu is gestationeerd. Ook de twee timmerjongens Julius en Gregor die al jaren bedden maken voor de stichting mogen mee. Voor hen is dit echt een groot avontuur, voor mij trouwens ook. We vertrekken om 4:45u. in een Toyota Landcruiser met onze gids. Het is nog donker, maar het is opvallend hoeveel mensen er al langs de weg lopen, op weg naar??? Zo'n 5km voordat we bij het park zijn komen we al kuddes zebra's tegen. Dit gaat wat beloven vandaag. Om 7:45 arriveren we bij het park. Er moeten wat formulieren worden ingevuld en het aantal mensen in de auto worden geteld. Op de terugweg gebeurt hetzelfde, er mag dus niemand uit de auto worden gezet onderweg 😊.

De auto zit beter dan het busje van Leonard, maar evengoed hotsen, knotsen, hobbel de bobbel. Het dak kan omhoog zodat we tijdens de safari kunnen staan. Ik kan een heel verhaal over de safari schrijven, maar dat komt neer op welke dieren we hebben gezien en dat zijn vooral veel Impala's, veel olifanten, apen en exotische vogels in verschillende soorten, pumba's, gnoe's, ooievaars, lepelaars, roofvogels, giraffen, 2 leeuwen op afstand, struisvogels, waterbuffels, momgoose (Afrikaanse stokstaartjes) en gek genoeg geen zebra's in het park. 3 van de big 5 kunnen worden afgestreept. Olifanten, leeuwen en waterbuffels. De neushoorn en het luipaard hebben we helaas niet gezien. Het was zeer indrukwekkend en in de verste verte niet te vergelijken met onze dierentuinen. Op de terugweg zien we ook overal ezels langs de weg, om over geiten, schapen en koeien maar niet te spreken. Die zien we deze reis bijna net zoveel als mensen.

We stoppen in Boma om wat te drinken en boodschappen te doen voor father Erasto. Nutella. Dat kennen ze hier dus wel, maar is alleen in de grotere plaatsen verkrijgbaar.

Op 30km van Sanya Yuu krijgen we stukken met de auto.

Het verbaast me dat er binnen een kwartier vervangend vervoer is geregeld, dus wij kunnen weer verder. Rond 18u zijn we weer terug. Het was weer een mooie dag.